

nerne. Nogle Yttringer af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (N. Hage) frapperede mig ogsaa noget. Han ønskede at faae § 7 forandret derhen, at Gjælden kunde forøges noget, ved at de Folk, hvis Tilgodehavende nu er under 100 Rd., skulde have Ret til at afrunde Summen til fulde 100 Rd.; jeg troer, at jeg har opfattet ham rigtigt (N. Hage: Ja!). Det minder mig stærkt om en Tid, der nu ligger halvhundrede Aar tilbage, da vor Finantsbestyrelse, hvorledes den end ellers var — den kunde til en Tid være forskjellig fra, hvad den var til en anden — dog til alle Tider havde det Charakteristiske ved sig at skraabe Penge sammen; naar det blot var contante Penge, var det ligegyldigt, under hvilken Form det skete. Jeg kan ikke gjøre ved, at jeg kom til at tænke derpaa, da jeg hørte den ærede Rigsdagsmand udtale sig, som han gjorde. Jeg maa dernæst gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at han vel modfagde, men ikke modbeviste min Sammenstilling med private Folk; jeg veed meget vel, at han paa Børsen og andre Steder og vistnok ogsaa her veier virkelig mange Gange mere end jeg, men jeg kan dog ikke blive overbevist ved en Paaastand af ham, og Mere var det ikke, naar han sagde, at det, som fandt Sted i private Forhold, ikke taalte Anvendelse med Hensyn til Staten. Jeg maa i den Henseende bede den ærede Rigsdagsmand erindre, hvor ofte han selv har fordret anvendt og ogsaa directe har overført paa Staten, hvad der efter Erfaringen kunde være rigtigt paa Pengemarkedet. Jeg skal ikke nægte, at der kan være Meget i, at man tager Hensyn til de der vundne Erfaringer, og dog vilde jeg betragte det som en stor Ulykke, om vort Finantsministerium nogeninde vilde indlade sig paa at drive Banquierforretninger med de Penge, der henligge i Kassen; der kan vindes ved en saadan Handel, men der kan ogsaa tabes derved.

L. C. Larsen: Jeg vil ikke gjerne lade det staae hen, at det skulde være en Ulykke, at Notering har fundet Sted. Der har, saavidt jeg veed, kun været beskæftiget et meget ringe Personale under Finantsministeriet dermed, og det har efter min Overbeviisning været et af

de nyttigste Contoirer, navnlig for dem, der ikke have brandsfrie Kjøldere eller Pengekasse eller virkefrie Laase, eller som ikke ere saa lykkelige steds at have de paalideligste Menneſter, i hvis Hænder de kunne betroe deres Ting. De, der ikke ere saa heldige, have været overordentlig lykkelige ved at faae deres Obligationer noterede, og jeg er overbevist om, efter min Erfaring idetmindste, at der maaskee ikke i 1 af 10,000 Tilfælde har været Misligheder ved Noteringen, men vel ved de Ting, som ere blevne noterede. Nu er det jo dog ogsaa ganske indlysende, at om man end ikke paa den Maade kunde faae nogen fuldstændig Sikkerhed, hvilket man jo næsten ikke kan faae ved nogen menneſkelig Indretning, saa var det dog langt sikkrere, end naar man nu skal have Papiere paa Hænder, som Brand og Tyveri kunne stille En ved. Forsaavidt en æret Rigsdagsmand (N. Hage) ønskede, at Coupons maatte modtages i Betaling ved alle de kongelige Kasser, da skal jeg bemærke, at jeg troer, at dette allerede vil flyde af Bekjendtgjørelsen af 22de September f. A., forsaavidt den gøres gjældende ogsaa med Hensyn til Kongerigets Statsgjæld. Der staaer nemlig i denne, at Coupons, saavidt muligt, skulle indløses ved alle de Kasser i Monarchiet, som udbetale Renten af Statsobligationer, forsaavidt de ere forsynede med Penge dertil. Den, der altsaa har at gjøre en Indbetaling til en Kasse, han vil altid kunne forsynes Kassen med saa mange Penge, som behøves, til dermed at indløse hans Coupons. Jeg troer derfor, at den ærede Rigsdagsmands Ønske allerede er fyldestgjort, naar denne Bekjendtgjørelse ogsaa anvendes paa Kongerigets Statsgjæld.

N. Hage: I Anledning af det ærede Medlems (Oppermanns) Yttringer skal jeg kun anføre ham et Exempel for Rigtigheden af det af mig Anførte, forsaavidt et Exempel kan gjælde som en Grund; forøvrigt er det jo af den Slags Paaastande, som Enhver gjør, og som det bør overlades til Andre at vurdere. Vi have et nærliggende Exempel eller en Grund i Kongeriget Danmark, hentet fra Gjældsforordninger til et Beløb af 10 Millioner — jeg kan ikke nævne det nøiagtigt — hvoraf paa